

A stylized illustration of a young girl with short blonde hair, wearing a green long-sleeved shirt, red pants, and black boots. She is holding a black and white dog. They are in a museum-like setting with a large white pedestal on the left and a bust on a pedestal on the right. The floor is colorful and patterned. A black circle in the top left contains the text 'bam bú'.

bam
bú

Cita a Rússia

Lauren St John

ELS MISTERIS DE
LAURA MARLIN

Editorial Bambú
és un segell d'Editorial Casals, SA

Títol original: *Rendezvous in Russia*

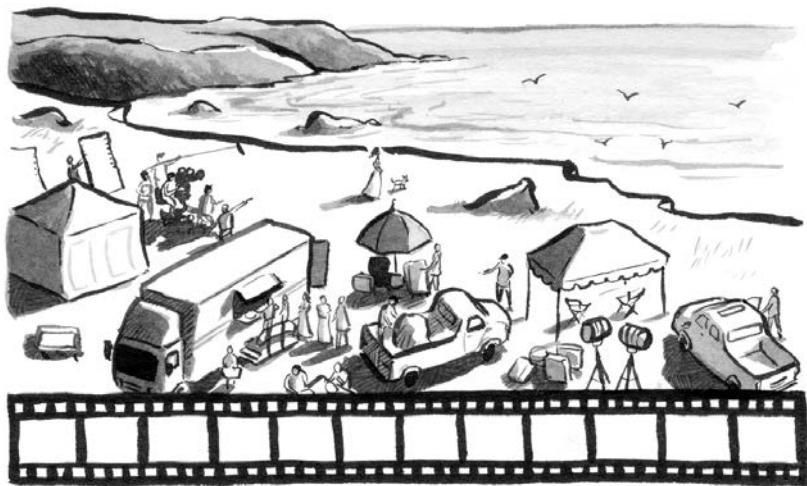
Publicat per acord amb Orion Children's Books,
un segell d'Orion Publishing Group Ltd.

© 2013, Lauren St John, pel text
© 2015, Xavier Pàmies, per la traducció
© 2013, David Dean, per les il·lustracions de l'interior
© 2015, Allan Rabelo, per la il·lustració de la coberta
© 2015, Editorial Casals, SA, per aquesta edició
Casp, 79 – 08013 Barcelona
Tel.: 902 107 007
editorialbambu.com
bambulector.com

Disseny de la col·lecció: Estudi Miquel Puig

Primera edició: febrer de 2015
ISBN: 978-84-8343-369-0
Dipòsit legal: B-27633-2014
Printed in Spain
Imprès a Anzos, SL
Fuenlabrada (Madrid)

Qualsevol forma de reproducció, distribució,
comunicació pública o transformació d'aquesta
obra només pot ser realitzada amb l'autoritza-
ció dels seus titulars, llevat d'excepció prevista
per la llei. Adreceu-vos a CEDRO (Centro Es-
pañol de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar frag-
ments d'aquesta obra (www.conlicencia.com;
91 702 19 70 / 93 272 04 45).

–Talleu! –va bramar el director–. Talleu, talleu, talleu!

Era un home magre amb entrades i amb unes ulleretes de muntura rodona enfilades sobre un nas de ganxo que li donaven un aire de corb emmurriat. Inclinat endavant per aguantar l'embat de la marineda, amb la cara vermella com un cotxe de bombers, s'adreçava a un pobre entrenador de gossos que estava arronsat en un angle del lloc de filmació. Tots els actors i tècnics que eren a la vora es van enretirar.

–Burro! Inútil! I dius que ets entrenador d'animals? No sabries ensenyar un ratolí a menjar for-

matge. No sabries ensenyar un cavall a pasturar. No sabries ensenyar un ocell a volar, ni un guepard a caçar antílops, ni un peix a nedar. Què et vaig dir ahir, Otto? Et vaig demanar per centèsima vegada que em trobessis un gos que m'agradés, un gos amb caràcter, un gos capaç d'entusiasmar una sala de cine a qualsevol lloc del món i de fer que tothom hagi d'agafar un mocador de paper al cap d'un moment. I en canvi què has fet? M'has portat un llebrer amb la capacitat d'atenció d'un peix de bassa. També hem tingut un *golden retriever* tan gras i tan mandrós que no feia ni un número, però que va demostrar tenir tota l'energia del món a l'hora de cruspir-se tres plates d'entrepans de salmó fumat del servei de càtering. Hem tingut un *border collie* amb raquitisme, un espanyiel sonat i un *bull terrier* que va estar a punt d'arrencar una mà a la meva actriu secundària principal. Si no arriba a ser una enamorada dels animals, hauria presentat un plet que hauria deixat l'estudi arruïnat. –Va brandar el puny.– Et dono una última oportunitat, noi. Si el pròxim gos que em portes no és capaç de guanyar un Òscar, et despatxo.

Darrere les cintes que impedièn que els badocs accedissin al lloc de filmació, s'havia aplegat una petita multitud. La dona del costat de la Laura va aixecar els ulls al cel.

–Ai, Déu meu; si la pròxima escena surt malament, em fa por que en Brett exploti. No t’agradaria deixar-nos el teu gos perquè faci el paper? És un gos maquíssim. Sembla un llop, però un llop manyac. Enamoraria tothom.

La Laura es va engreixar de satisfacció. Va acariciar l’Skye, el seu *husky* siberià de tres potes, i ell va posar-se a remenar la cua de content.

–Quedaria parada; per mi és el gos més extraordinari del món, però...

–Per mi també –va intervenir en Tariq, el millor amic de la Laura.

–Però què? –va voler saber la dona, que anava vestida senzillament amb uns texans i una brusa blau cel però que tenia l’elegància i les faccions fotogrèniques d’una actriu.

–Doncs que per mi l’Skye és un gos perfecte, però no tothom pensa el mateix –va dir la Laura–. Aquest director que tenen sembla molt exigent. Si no li serveix un *retriever* gras, no crec que vulgui un *husky* que li falta una pota.

La dona va riure.

–No li facis cas, a en Brett. En el fons és un tros de pa. I té molt de talent; en Brett Avery és un dels directors de cine que estan més de moda a Hollywood. La nostra pel·lícula ha despertat molta expectació.

Tot just fa una setmana que rodem i ja diuen que rebrà premis.

–Quin títol ha de tenir? –va voler saber en Tariq. La Laura i ell havien tingut una gran alegria quan, el primer dia de les vacances d'estiu, havien descobert que als afores de Saint Ives, el poble de mar on vivien, de la nit al dia havia aparegut un espai de rodatge. Com a celebració, havien començat el matí anant a fer un bon esmorzar al cafè Sunny Side Up, i just després d'haver-s'ho acabat tot havien demanat permís al tiet de la Laura d'anar fins als penya-segats a mirar com filmaven.

–No fugiu a Hollywood, per això –els havia dit en Calvin Redfern de broma quan se n'anaven.

–El títol de la pel·lícula és *El lladre aristòcrata* –els va dir la dona–. Està ambientada en el segle diu i tracta d'un home ric, conegut i respectat entre la bona societat del seu país, que roba un quadre de valor incalculable del museu de l'Ermitage de Sant Petersburg, a Rússia. És on rodarem després d'aquí.

–Si la pel·lícula està situada a Rússia, què fan aquí a Cornualla?

–Filmem la part que passa a Anglaterra. A la pel·lícula, la nena protagonista és una òrfena que ha nascut en un poble de la costa molt bonic. Té un gos per qui sent adoració. Aquest gos té un paper essen-

cial a la pel·lícula, i per això és una desgràcia que ens estigui costant tant trobar el gos ideal. –La dona va adreçar-los un somriure.– No m’he presentat. Em dic Kay Allbright.

La Laura li va donar la mà.

–Jo em dic Laura Marlin. Ell és en Tariq, el meu millor amic, i el meu *husky* es diu Skye. Una pregunta: vostè és actriu?

–Ho havia sigut, fa molt temps. Ara tinc la feina que sempre havia somiat. Sóc guionista. Em documento i escric guions de pel·lícules. És una feinada i sovint et desesperes, però m’entusiasma.

L’Skye es va posar tens. Tenia els ulls blaus clavats en l’entrenador de gossos, que en aquell moment arribava al lloc de filmació amb un lulú que no parava de bordar. La Laura el va agafar fort pel collar.

–Tranquil, Skye –el va advertir–, que ja has esmorzat.

Més enllà de les càmeres hi havia tot un campament de tendes i autocaravanes, i una rulot restaurant amb un tendal de ratlles vermelles i blanques. La porta de l’autocaravana més gran es va obrir i en va sortir una nena de cap a dotze o tretze anys de cabellera rossa que portava un vestit esparracat de mussolina blanca. Era una bellesa, però tenia una expressió

d'avorriment que li enlletgia la cara. Afortunadament per a l'entrenador de gossos, li va desaparèixer de seguida que va veure el lulú.

–Ai, que maco! –va exclamar, amb el seu accent dels Estats Units–. Com se diu?

L'entrenador va fer cara de treure's un pes de sobre.

–Es diu Britney; és una gossa. És com una petita actriu; li agrada molt que estiguin per ella. Hauria hagut de fer-la servir d'entrada. A més a més, té un pèl que fa joc amb els teus cabells.

–Aquesta és l'Ana María Tyler, que fa el paper protagonista de nena òrfena –va dir la Kay a la Laura i a en Tariq en veu baixa–. Acaba d'entrar en l'adolescència i ja té cinc pel·lícules al currículum. –I va afegir, encara més a sotaveu:– I unes maneres que prometen.

El director va entrar a l'espai de rodatge com una exhalació.

–Això és el millor que has pogut trobar, Otto? Una lulú? Santa paciència! Quantes vegades t'hauré d'explicar que necessitem un gos que sigui capaç de salvar la vida d'una nena o de parar els peus a un criminal? Aquest no faria por ni a un canari.

L'Ana María va fer morros i va estrènyer la Britney contra el pit.

–No, però és un gos que farà caure la bava al públic, i vostè ha dit que això també és important.

–Això és veritat –va reconèixer en Brett Avery–. Tens tota la raó. Va, donarem una oportunitat a la Britney. Deixa-la anar perquè l’Otto la porti al punt de rodatge. Gent, cadascú al seu lloc. Preparada, Ana María? Acció!

Les càmeres van començar a filmar. En el moment que la Laura i en Tariq s’inclinaven endavant expectants, l’Skye va deixar anar un grunyit. La Laura el va acariciar amb una mà per tranquil·litzar-lo mentre amb l’altra el subjectava pel collar amb més força. Devia veure la Britney com un suculent aperitiu de mig matí.

L’Ana María passejava a ple sol al llarg del penya-segat, contemplant la vista, amb el mar resplendent als peus. La lulú era amb l’Otto, fora de càmera. L’Ana María es va ajupir per collir unes quantes flors de camp. A una de les flors, una rosella, no hi arribava, i es va acostar més a la vora del penya-segat per agafar-la.

La Laura sabia que estava actuant, però tot i així s’ho mirava amb angúnia.

En el mateix moment que l’Ana María anava per arrencar la rosella amb els dits, es va sentir un cruixit molt fort. La part de penya-segat on estava agenollada es va esmicolar de cop i volta i la va fer caure daltabaix amb un crit.

A la Laura se li va escapar un xiscle.

–No pateixis –va dir la Kay en veu baixa–. Forma part del guió. Ha caigut sobre una plataforma construïda expressament i no li pot passar res. A més a més, per si de cas, a sota hi ha una xarxa.

–Espero que estigui tot ben subjectat –va dir en Tariq, sense tenir-les totes–. Si arribés a caure, quasi segur que es mataria: o s'estavellaria contra les roques o s'ofegaria. Aquí els corrents són fortíssims.

La Laura no va poder contenir una esgarrifança. En Tariq parlava amb coneixement de causa; tot just mig any enrere, en Tariq i ella havien estat a punt de deixar la vida a la cala del Mort, que quedava molt a la vora d'on eren. Encara ara recordava la força de succió del mar tractant d'emportar-se-la cap a la gèlida foscor de les profunditats.

L'Ana María s'aferrava al marge de roca amb les puntes dels dits.

–Ajuda! –cridava–. Ajuda!

La Britney, la lulú, va travessar corrents la part de dalt del penya-segat bordant amb totes les seves forces. El que havia de fer era anar a socórrer l'Ana María, adonar-se del problema en què es trobava i tornar-se'n corrents a buscar ajuda. Aquesta era la teoria, almenys.

Per desgràcia, ningú havia explicat res d'això a l'Skye. Quan el *husky* va veure la Britney saltant

com un conill pel prat d'herba alta, es va deixar anar de la Laura i va sortir disparat cap a la lulú.

La Laura, esgarrifada, es va tancar la boca amb totes dues mans. No volia cridar-lo mentre les càmeres filmaven, però com podia deturar-lo, sinó? La Kay i en Tariq també havien quedat glaçats. No podien fer res més que assistir impotents a la desgràcia.

En el moment que la Britney arribava al lloc on la jove actriu cridava, un sisè sentit la va advertir que corria perill. Va entregar el cap, va veure que el *husky* se li tirava a sobre i va deixar anar un glapit. Veient que no tenia escapatòria, va decidir saltar del penya-segat, i va anar a caure al relleix on s'aguantava l'Ana María.

La Britney li va clavar les urpes a la mà, l'Ana María va cridar de dolor i es va deixar anar. En principi no hauria hagut de passar res perquè estava sobre una plataforma ampla de fusta que havien pintat de manera que es confongués amb la roca i que quedava fora de l'enquadrament de les càmeres. Per desgràcia, la sotragada va fer que les subjeccions que la fixaven a la roca s'afluïxessin. Només es va desplaçar un parell de mil·límetres, però n'hi va haver prou perquè l'Ana María perdés l'equilibri i quasi caigués. Aquesta vegada, el xisclat d'esglai que va deixar anar no va tenir res de fingit.

–Talleu!!! –va bramar el director, però no va semblar que ningú el sentís.

–Skye! –va cridar la Laura–. Skye!

La Laura va passar per sota de la cinta i va córrer cap a la vora del penya-segat, amb en Tariq i la Kay darrere. Tot l'equip de rodatge estava revolucionat.

–Fes alguna cosa! –va dir cridant en Brett Avery a l'especialista en escenes perilloses–. Per a què et penses que et pago? Baixa a salvar-la. Truca a salvament marítim, truca als bombers, truca a la reina si convé, però torna la meva estrella a terra ferma. –Va inclinar-se endavant amb compte a la vora del penya-segat i va dir:– Ana María, reina, sobretot no miris a baix.

L'Ana María va abaixar immediatament la vista cap a la mar esvalotada que tenia a sota i va deixar anar un crit encara més fort. La lulú es va posar a grinyolar i a glapir.

L'especialista en escenes perilloses va començar a col·locar-se un arnès d'escalada sense parar de dir a crits al seu ajudant que portés una corda perquè la jove actriu s'hi pogués agafar mentre ell baixava a rescatar-la. La mare de l'Ana María, que havia aparegut com per art d'encantament, va afegir-se a l'enrenou plorant com una desesperada i amenaçant de presentar una demanda.

El pes de la gentada que hi havia aplegada a la part de dalt del penya-segat va fer que la vora ja inestable s'esllavissés una mica més. Sobre l'Ana María i la lulú van caure unes quantes pedretes. La Britney es va posar a bordar com una desesperada, i l'Ana María va començar a plorar i a tremolar.

–Com és que trigues tant? –va cridar el director, però l'especialista en escenes perilloses no va respondre. Estava examinant l'arnès d'escalada amb cara desconcertada.

–No ho entenc –murmurava–. No ho entenc.

–No sé què passa –va dir en Tariq en veu baixa a la Laura quan va veure que els dos adults començaven a discutir–. Sembla que hagi perdut alguna cosa.

L'Ana María va deixar anar un xisclet que hauria trencat a miques una vidriera. S'havia girat un vent fort, i hi havia el perill que la fes saltar daltabaix del penya-segat.

L'ajudant de l'especialista en escenes perilloses va arribar corrents amb una corda.

–Agafa-t'hi fort –va dir a l'Ana María des de dalt– i procura no perdre la calma. Ja ve una llanxa de salvament, i a sota hi tens una xarxa de seguretat, o sigui que no corres perill.

Amb prou feines ho havia acabat de dir que va passar el que no havia de passar: un cop de vent

es va emportar la Britney. L'Ana María, que estava aferrada a la corda amb totes les seves forces, no es va adonar que la Britney queia fins que el cos pelut de la lulú no li va passar pel costat. La lulú va caure al mar i, després de debatre's un moment a l'aigua, va desaparèixer sota les onades. L'Ana María, que ja estava morta de por, va tenir una impressió tan forta que les cames li van fer figa i va quedar penjada al buit, més enllà de l'abast de la xarxa de seguretat.

L'especialista en escenes perilloses estava histèric.

–Agafa't fort, Ana María! –va cridar mentre ella giravoltava aferrada a l'extrem de la corda, rebotant de tant en tant contra la paret del penya-segat–. Ara et pugem. Sobretot no et deixis anar.

Tot i que va intentar obeir, però, a l'Ana María li van fallar les forces. A la primera estrebada de la corda, les mans li van relliscar, va caure com un pes mort en la mar agitada i va desaparèixer.

–Això no era al guió –va dir la Kay.

La mare de l'Ana María, que era colombiana i acostumava a estar sempre molt exaltada, es va desmaiar. El director es va deixar caure de genolls, com si volgués resar. L'Otto, l'entrenador de gossos, estava tan angoixat que es va arrencar ben bé la meitat dels vint-i-sis flocs de cabells que li quedaven.

Tothom havia quedat paratitzat, i potser per això no va ser estrany que el *husky* fos el primer a reaccionar. Abans que la Laura tingués temps d'adonar-se'n, l'Skye es va deixar anar, va arribar a la vora del penya-segat amb tres gambades i va saltar.

–Vine, Skye! –va cridar la Laura, però no hi va ser a temps. De l'aigua es va aixecar un núvol d'espuma, i tot seguit el mar va engolir l'Skye tal com havia engolit l'Ana María i la lulú.

–Skye! –va cridar la Laura, mentre la gent començava a dir a crits el nom de l'Ana María i una veu solitària cridava la Britney–. Skye! Que algú faci venir el socorrista. Haig de baixar. Haig de salvar-lo.

–Em sembla que ja no hi som a temps, noia –va opinar amb cruesa en Jeffrey, el director de producció–. Quan haurem rescatat l'Ana María, el teu gos ja serà pastura per als peixos. Em sap greu, però és la vida.

En Tariq era un noi de caràcter bondadós, però va adreçar a en Jeffrey la mirada més assassina que tenia.

–No li facis cas, Laura –va dir–. L'Skye és el gos més llest del món. Si hagués pensat que no se'n sortiria, no hauria saltat.

La Kay va deixar anar una exclamació d'incrèdulitat.

–Mira, Laura!

Un centenar de metres sota seu, l'Skye havia sortit a la superfície i s'havia posat a nedar amb energia. Amb la boca estirava una peça de roba blanca. Hi havia tanta bromera que van trigar una mica a

distingir que es tractava del vestit de l'Ana María, i que ella, atordida, hi anava a dintre. Nedant a contracorrent, l'Skye es va dirigir cap a les roques i hi va deixar enfilada la jove actriu, fora de l'abast de l'embat de les onades, on va quedar estesa com si fos morta.

Al llarg d'aquella estona, al capdamunt del penya-segat s'havia aplegat una gentada de més de cinquanta persones. Tots es van posar a animar l'Skye a crits mentre buscava la lulú ofegada, i van esclatar en una ovació quan la va aconseguir treure de l'aigua. En el moment que la deixava a les roques, al costat de l'Ana María, per l'aresta del penya-segat va aparèixer una llanxa de salvament.

En cosa de segons, un socorrista corpulent de barba blanca tenia l'Ana María a bord i la reanimava abrigant-la amb flassades i fent-li beure te calent amb sucre. L'altre socorrista, que era més jove, va hissar l'Skye i una Britney tota tremolosa a bord de la llanxa, i també els van embolicar amb flassades. Quan la llanxa va arrencar, es va aixecar una altra ovació.

Quan la gentada ja s'havia dispersat, en Brett Avery va dir amb veu trencada:

–D'on ha sortit aquest *husky*? De qui és? Que algú em trobi l'amo i me'l porti aquí ara mateix!

La Laura es va amagar darrere la Kay. Es va imaginar el seu tiet, en Calvin Redfern, que anava just de diners, demandat i embargat. Perdrien la casa de Sea View Terrace on vivien i se n'haurien d'anar de Saint Ives per mudar-se a un lloc més barat. Hi intervindria l'assistència social, i tornarien la Laura a l'orfenat de Sylvan Meadows, la sinistra casa d'òrfenes on havia passat els primers onze anys de la seva vida.

–El *husky* és d'aquesta noia –va dir la Kay somrient, i va fer sortir la Laura de darrere seu–. Quin prodigi de gos! No m'ho hauria esperat mai. Això demostra que la realitat sempre supera la ficció.

La Laura va balbucejar:

–Em... em sap molt greu que l'Skye hagi esguerrat l'escena i hagi causat aquest daltabaix. El tenia agafat, de debò, però és que té molta força; i, com que ha vist la Britney... Senyor Avery, el meu tiet no té gaires diners i no li podrà pagar. No podríem compensar-lo rentant plats a la rulot restaurant o alguna cosa així?

–Pagar-me a mi? Sóc jo qui hauria de pagar-te diners a tu! Que no veus quin regal acabes de fer als estudis? –Va deixar anar una rialla d'incredulitat.– Em sembla que no m'entens; eh que no? Ara t'ho explico. –Va fer un gest a un noi dels encàrrecs.– Chad,

sisplau, porta un parell de batuts ben bons de la ru-
lot restaurant per a aquests nois.

Al cap d'un moment, la Laura i en Tariq estaven asseguts en unes cadires que en altres ocasions havien ocupat diferents llegendes del cine, enraonant amb els nous amics que acabaven de fer: la Kay Allbright i en Brett Avery, un dels directors més famosos de Hollywood. Mentre prenien l'un un batut de mango i l'altre un de coco, anaven escoltant cada vegada més admirats el que en Brett els explicava. Resultava que el càmera no havia parat de rodar quan ell havia cridat «Talleu!», sinó que havia filmat tota la peripècia.

–Sabeu què representa això? –els va demanar en Brett–. Aquesta escena és or; és or pur. Si es munta bé, es pot aprofitar tota per a la pel·lícula quasi com si la Kay l'hagués escrit així en el guió.

La Laura no se'n sabia avenir.

–Però i l'Ana María? S'hauria pogut matar. Potser no voldrà que el públic vegi aquesta seqüència a la pantalla.

En Brett Avery va riure.

–Al contrari; li agradarà, perquè li farà guanyar popularitat. Per aquesta interpretació guanyarà un Òscar, ves què us dic. –Va posar una mà en el braç de la Laura.– I aquí és on entres tu, noia. Necessito

el teu gos com a protagonista de la pel·lícula. No podríem fer servir cap d'aquestes escenes si haguéssim de buscar un altre gos, evidentment. Podríem trobar un altre *husky*, però és molt difícil que en trobéssim un amb tres potes. A més a més, aquest teu gos en concret és exactament el gos que buscava: un gos amb personalitat, un gos que enamori el públic. Vull comprar-te'l. Quant en voldries?

–No me'l vull vendre. No em separaria de l'Skye ni per tots els diners del món.

En Brett va dir amb veu melosa:

–No, és clar; però encara no saps quina oferta et vull fer. Estic disposat a pagar-te'n mil lliures.

La Laura va haver de fer un esforç per dissimular la sotragada.

–No me'l vull vendre per cap preu.

–Vaja, veig que t'agrada regatejar. Doncs cinc mil; te'n dono cinc mil.

La Laura va pensar en el seu tiet i en com li anien de bé aquells diners, però l'Skye era massa important per a ella. Va fer que no amb el cap.

Al director se li va esborrar el somriure de la cara.

–Veig que estimes el teu gos, i això està molt bé, però hauries de pensar en la importància que els diners poden tenir per a l'altra gent. Acabes de dir-me que el teu tiet no té gaires diners. Estic disposat a

pagar-te deu mil lliures pel teu *husky*; és la meua última oferta. Podria canviar la vida del teu tiet.

–Per a la Laura, l’Skye és tan important com el seu tiet –li va fer saber en Tariq–. És com un membre de la família, i la família no té preu.

En Brett Avery va perdre la calma.

–No diguis bestieses. Un animal no té el mateix valor que una persona. Poden arribar a fer-se estimar, però no es pot comparar...

–I si ens el deixessis? –va interrompre’l de cop la Kay–. Laura, què et semblaria deixar-nos l’Skye el parell de setmanes de rodatge que hem de fer a Rússia? Els estudis us pagarien una bona quantitat a tu i al teu tiet, i te’l tornariem abans que haguessis tingut temps de trobar-lo a faltar. I quan a final d’any s’estrenés *El lladre aristòcrata* als cines, podries presumir davant dels teus amics de tenir un gos famós.

Abans que la Laura tingués temps de respondre, el tot terreny del socorrista va acabar de fer la pujada i en va baixar l’Ana María, amb la cara blanca i amb aire espantat i enrabiad alhora. Tenia la cabellera rossa molla, desfeta en grenyes.

–Hem mirat de convèncer-la perquè passés per l’hospital –va explicar el socorrista a en Brett Avery–, però ha insistit a parlar abans amb vostè.

El director va fer una abraçada a la jove actriu encara xopa, i tot seguit se la va emportar a part i va posar-se a parlar-li en to peremptori però en veu massa baixa perquè se'l pogués sentir. La Laura va pensar que devia explicar-li que el càmera havia filmat la caiguda amb tot detall i que segur que això li proporcionaria un premi de l'Acadèmia de Hollywood, perquè l'expressió se li va alegrar de cop. Hi va haver un moment que va girar la cara cap a la Laura i en Tariq i se'ls va mirar fixament.

La Laura estava tan absorta contemplant l'escena que no es va adonar de la presència de l'Skye, que havia saltat del cotxe del socorrista i havia corregut cap a ella moll i ple de sorra, fins que ell no se li va tirar a sobre. La Laura es va arrupir, i l'Skye li va repenjar la pota esquerra a l'espatlla i li va llepar la cara fins que la va deixar quasi tan molla com ell.

–Ets un heroi –li va dir la Laura–. Ets el gos més bo i més valent del món, i no et deixaria ni per tots els diners de Hollywood.

–Vigila, Laura –va advertir-la en Tariq–, que en Brett Avery torna cap aquí. Segur que et vol convèncer.

–Que ho intenti tant com vulgui, que no en traurà res.

En Brett Avery va arribar amb la rialla a la boca i es va ajustar bé les ulleres al nas.

–Perdoneu, nois. He hagut d’anar a veure com tenim la nostra estrella. És una valenta; té uns quants blaus i una mica d’hipotèrmia; però, com se sol dir, «l’espectacle ha de continuar». No cal que us digui que ha quedat enamorada de l’Skye. I sapigueu que està totalment d’acord amb vosaltres: no vol que us separin del vostre gos, ni que sigui uns dies.

La Laura va quedar parada.

–De veritat? Però i la seqüència del rescat? Vol dir que trobaran un altre *husky* amb tres potes?

En Brett Avery els va guiar cap a les cadires i va demanar que els portessin gelats.

–Seieu, nois, seieu. Com heu dit que us dèieu? Laura Marlin i Tariq Ali, oi? Molt bé. Doncs encara que no us ho creieu, l’Ana María, tot i el trasbals, s’ha adonat d’una cosa que jo hauria hagut de veure d’entrada, i que segur que hauria vist si no arriba a ser per l’enrenou que hi ha hagut.

–El què? –va voler saber en Tariq, mentre rebutjava el gelat. La vida que havia viscut de petit com a mà d’obra esclava en una pedrera de Bangla Desh l’havia portat a recelar sempre de les intencions dels adults.

–Hauria hagut d’adonar-me que sou uns nois molt ben plantats. Podríeu encaixar molt bé en la meva pel·lícula. Feu una parella que crida l’atenció: tu, Laura, blanca de pell i amb els cabells molt rossos, i tu, Ta-

riq, moreno i amb els cabells ben negres. Feu molta patxoca. Heu nascut per fer d'actors. Hauríem de tenir el permís dels vostres pares, evidentment, però què us semblaria actuar a la meva pel·lícula, amb l'Skye? Demà acabem de filmar aquí, però a finals de setmana ens en anem a Sant Petersburg, a Rússia. Us necessitaríem per deu dies de rodatge. Tindríeu una retribució generosa i totes les despeses pagades, i passaríeu un cap de setmana gratis en una de les ciutats més boniques del món. I a més a més estaríeu amb l'Skye. Com ho veieu?

Durant els anys que havia passat a l'orfenat, quan semblava que no sortiria mai d'aquella població gris i trista, la Laura havia somiat a tenir una vida plena d'aventures i emocions. Sobretot havia desitjat viatjar per conèixer llocs exòtics, i pocs països li semblaven més exòtics o misteriosos que Rússia. Va mirar d'esquitllada en Tariq. Encara que s'esforçava per dissimular-ho, els ulls li brillaven d'emoció. En Tariq havia viscut una infància molt més dura que ella, i també tenia la il·lusió de veure món.

La Laura va passar el braç per sobre el coll de l'Skye.

–Hauré de demanar permís al meu tiet, i en Tariq haurà de parlar amb els seus pares adoptius, però la proposta ens interessa, senyor Avery.

–Digueu-me Brett.

La Laura va tornar amb l'Skye cap a Sea View Terrace sentint-se com si flotés. Des que tenia ús de raó havia somiat ser detectiu de gran. A diferència de moltes de les noies que coneixia, no havia tingut mai el desig d'arribar a ser una actriu famosa, però ara se li presentava l'ocasió de forma imprevista sense haver-la buscat. Interpretació no era la carrera que li interessava més, va reflexionar la Laura mentre se'n tornava passejant cap a casa, però sempre està bé poder triar.